

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 10 listopada 2005 r. wydaną na podstawie art. 24 ust.1 rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾ Komisja nałożyła na skarżącą okresową karę pieniężną za uchybienie obowiązkowi udostępnienia zainteresowanym przedsiębiorstwom zawierającej informacje dotyczące interoperacyjności dokumentacji technicznej na rozsądnych i niedyskryminujących warunkach, zgodnie z art. 5 lit. a) decyzji Komisji 2007/53/WE z dnia 24 marca 2004 r.⁽²⁾ W zaskarżonej decyzji Komisja ustaliła ostateczną kwotę okresowej kary pieniężnej w okresie między 21 czerwca 2006 r. w 21 października 2007 r. na łączną kwotę 899 mln EUR. Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z następujących względów:

1. Komisja błędnie nałożyła na Microsoft obowiązek zapłaty okresowej kary pieniężnej w celu zmuszenia tej spółki do stosowania „rozsądnych” cen, nie tłumacząc najpierw, jakie ceny byłyby w opinii Komisji „rozsądne” tak, aby umożliwić Microsoft dowiedzenie się, co należy robić, aby uniknąć nałożenia takiej kary pieniężnej.
2. Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie oraz naruszyła art. 253 WE twierdząc, że publikowane stawki stosowane przez Microsoft są nierozsądne i sprzeczne z decyzją z 2004 r., a nie biorąc pod uwagę, że a) celem tych publikowanych stawek było wyraźnie ułatwienie negocjacji między Microsoft a przyszłymi licencjobjorcami oraz, że b) Microsoft w porozumieniu z Komisją stworzyła mechanizm, w ramach którego wyznaczony pełnomocnik kontrolowałby proponowane przez Microsoft stawki w sytuacji, gdy któremś z przyszłych licencjobjorców nie udało się osiągnąć porozumienia, który to mechanizm był praktycznie identyczny, jak stworzony przez samą Komisję mechanizm w sprawie NDC Health/IMS Health: środki tymczasowe („IMS Health”)⁽³⁾. Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie a) nie przypisując odpowiedniego znaczenia temu, że te ustalone przez Microsoft opublikowane stawki były niższe niż stawki uznane za rozsądne przez niezależnego biegłego; b) nie przypisując odpowiedniego znaczenia temu, że nie zdarzyło się, iż przyszłemu licencjobjorcy nie udało się osiągnąć porozumienia z Microsoft oraz c) nie biorąc pod uwagę tego, że licencjobjorcy „niepatentowi” także uzyskują prawa do korzystania z patentów Microsoft.
3. Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie żądając od Microsoft wykazania, za pomocą zaostrzonego testu możliwości opatentowania, że sekrety handlowe tej spółki są innowacyjne, a to w celu uzasadnienia żądania opłat za obejmującą takie sekrety handlowe licencję. Komisja naruszyła także art. 253 WE, nie uwzględniając szeregu argumentów podniesionych przez Microsoft na podstawie sprawozdania sporządzonego przez biegłych w zakresie prawa patentowego, którzy to biegli zakwestionowali zajęte przez Komisję stanowisko.
4. Komisja naruszyła art. 233 WE nie podejmując działań niezbędnych do wykonania wyroku T-201/04⁽⁴⁾ w zakresie, w jakim Komisja oparła swą ocenę sporządzonych przez pełnomocnika sprawozdań na podstawie dokumentów uzyskanych dzięki uprawnieniom dochodzeniowym, które Sąd Pierwszej Instancji uznał za niezgodne z prawem.
5. Komisja nie uwzględniła przysługującego Microsoft prawa do bycia wysłuchanym nie dając tej spółce możliwości przedsta-

wienia, po zakończeniu okresu referencyjnego, w którym Microsoft została ukarana, jej stanowiska, uniemożliwiając jej w ten sposób odniesienie się do wszystkich istotnych aspektów sprawy.

6. Kwota okresowej kary pieniężnej jest nadmierna i nieproporcjonalna. Komisja między innym pominęła to, że w zaskarżonej decyzji stwierdziła, iż jedynie opłaty rzekomo ustalone przez Microsoft w odniesieniu do jednej szczególnej licencji „niepatentowej” są nierozsądne i dlatego nie kwestionuje ona a) rzekomo ustalonych przez Microsoft opłat za korzystanie z jej wszystkich praw własności intelektualnej zawartych w informacjach dotyczących interoperacyjności, które spółka ta jest zobowiązana udostępniać na podstawie art. 5 decyzji z 2004 r. lub b) kompletności i dokładności dostarczanych informacji dotyczących interoperacyjności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2003 L 1, str. 1.

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 24 maja 2004 r. odnosząca się do procedury przewidzianej w art. 82 traktatu WE oraz art. 54 porozumienia EOG przeciwko Microsoft Corporation (sprawa COMP/C-3/37.792 — Microsoft) (notyfikowana jako dokument nr C(2004) 900), Dz.U. 2007 L 32, str. 23.

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2002/165/WE z dnia 3 lipca 2001 r. odnosząca się do procedury przewidzianej w art. 82 traktatu WE (sprawa COMP D3/38.044 — NDC Health/IMS Health: środki tymczasowe) (notyfikowana jako dokument nr C(2001) 1695), Dz.U. 2002 L 59, str.18.

⁽⁴⁾ Wyrok w sprawie T-201/04 Microsoft przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2008 r. — Komisja przeciwko I. D. FOS Research

(Sprawa T-170/08)

(2008/C 171/81)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal i W. Roels)

Strona pozwana: I. D. FOS Research EEIG (z siedzibą w Mol, Belgia)

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie do pozwanej zapłaty kwoty 21 599,26 EUR plus odsetki za zwłokę w wysokości 6 375,94 EUR,
- zasądzenie od pozwanej zapłaty 3,99 EUR dziennie jako odsetek za zwłokę od dnia 8 stycznia 2007 r. do dnia całkowitej spłaty długu,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wspólnota Europejska reprezentowana przez Komisję zawarła w dniu 12 grudnia 1995 r. z pozwaną umowę BRPR-CT95-0099. Umowa dotyczyła projektu poprawy zabezpieczenia jakości i metod zaciskania napiętych przewodów elektrycznych. Umowa ta i projekt miały miejsce w ramach specjalnego programu badań, rozwoju technologicznego i prezentacji w dziedzinie technologii przemysłowych i materiałowych (¹).

Po wykonaniu umowy miała miejsce kontrola realizacji umowy przez pozwaną. W oparciu o wyniki tej kontroli Komisja postanowiła zgodnie z warunkami ogólnymi umowy zażądać zwrotu części wypłaconych kwot.

(¹) Decyzja Rady 94/571/WE z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie przyjęcia specjalnego programu badań, rozwoju technologicznego i prezentacji w dziedzinie technologii przemysłowych i materiałowych (1994-1998) (Dz.U. L 222, str. 19).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2008 r. — Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung przeciwko Komisji**(Sprawa T-171/08)**

(2008/C 171/82)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Berliner Institut für Vergleichende Sozialforschung e.V. (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat U. Claus)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 października 2007 r. w formie pisma z dnia 7 marca 2008 r. potwierdzającej akceptację wypłaty kwoty w wysokości 9 215,20 EUR w kontekście projektu „Uchodźcy w UE będący ofiarami traumy psychologicznej” na podstawie „Grant Agreement JAI/2004/ERF/073” w zakresie, w jakim stronie skarżącej odmówiono wypłaty kwoty przewyższającej sumę 9 215,20 EUR
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W maju 2005 r. strona skarżąca i Komisja podpisały porozumienie w sprawie wsparcia projektu ze środków Europejskiego Funduszu Uchodźców. Pismem z dnia 30 października 2007 r., potwierdzonym pismem z dnia 7 marca 2008 r., strona

pozwana przesłała stronie skarżącej poprawiony wykaz wypłat, jakie wciąż powinny zostać dokonane na rzecz strony skarżącej, gdzie część kosztów strony skarżącej została uznana za niekwalifikującą się do wsparcia. Strona skarżąca wniosła niniejszą skargę na pismo Komisji z dnia 7 marca 2008 r.

Strona skarżąca utrzymuje na poparcie swojej skargi, że zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia, ponieważ strona pozwana zmieniała motywy swojej decyzji przy wielu okazjach. Ponadto naruszona została podstawowa zasada prawa do sprawiedliwego procesu. Wreszcie okoliczności sprawy zostały ocenione w sposób niezgodny z uregulowaniami Grant Agreement oraz z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2008 r. — Messe Düsseldorf przeciwko OHIM — Canon Communications (MEDTEC)**(Sprawa T-173/08)**

(2008/C 171/83)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Messe Düsseldorf GmbH (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat I. Friedhoff)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Canon Communications LLC (Los Angeles, Stany Zjednoczone)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 marca 2008 r. w sprawie R 0989/2005-1; oraz
- obciążenie OHIM lub uczestnika postępowania przed Izbą Odwoławczą kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „MEDTEC” zgłoszony dla towarów i usług z klas 16, 35 i 41 — zgłoszenie nr 2 885 853

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeczności: Strona skarżąca